

KBW.003.2.2023

Pan

Krzysztof Kwiatkowski

Przewodniczący

Komisji Ustawodawczej

Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Przewodniczący,

w nawiązaniu do pisma z dnia 9 marca 2023 roku, znak: BPS.DKS.KU.0401.4.2023 w sprawie wyrażenia opinii w zakresie zaproponowanych rozwiązań w projekcie ustawy o zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (druk senacki nr 928), poniżej przedstawiam stanowisko Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie.

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie nie dostrzega racjonalnego uzasadnienia dla zmiany aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. System ustalania cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych w istocie sprowadza się do tego, że ceny są kształtowane przez dostawców usług będących na lokalnym rynku monopolistami. Nadzór organu regulacyjnego nad procesem ustalania cen i stawek opłat za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków w obecnych realiach prawnych ma eliminować praktyki monopolistyczne, chroniąc tym samym odbiorców usług przed nieuzasadnionym wzrostem cen za usługi o charakterze użyteczności publicznej. W przeciwieństwie do zasad ustalania taryf obowiązujących przed nowelizacją ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o *zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków* (zawoś), która nastąpiła na gruncie ustawy z dnia 27 października 2017 r. o *zmianie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. z 2017 r. poz. 2180), zatwierdzanie taryf przez organ regulacyjny, tj. właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, nie jest iluzoryczny. Wyspecjalizowany regulator ma chronić bowiem konsumentów (odbiorców usług) przed monopolistycznymi działaniami jedynych (na określonym terenie) dostawców usług. Zmonopolizowany sektor wodociągowo-kanalizacyjny wymaga szczegółowej kontroli pod kątem kształtowania taryf w aspekcie ekonomicznym. Należy zatem wskazać, że wspomniana ustawa oraz wydane na jej podstawie

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej

ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa

tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

www.wody.gov.pl

rozporządzenie wykonawcze z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryfy oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. z 2018 r. poz. 472) regulują system zatwierdzania taryf, w tym skrócenia okresu obowiązywania taryfy. Należy zatem zaznaczyć, że zatwierdzanie taryf następuje w ramach procesu administracyjnego. Zgodnie z etyczno-prawnymi normami działania administracji publicznej, organ regulacyjny podejmuje merytoryczne i bezstronne rozstrzygnięcia. Odpowiednie stosowanie przepisów procedury administracyjnej oznacza, że normy prawa materialnego zawarte w zwoź są realizowane w trybie i na zasadach określonych w Kodeksie postępowania administracyjnego (Kpa) z całymimi tego konsekwencjami, począwszy od zasad ogólnych uregulowanych w Kodeksie, poprzez przepisy odnoszące się do postępowania dowodowego i wydania decyzji administracyjnej, bądź postanowienia. Zgodnie z art. 6 Kpa organy administracji działają na podstawie i w granicach prawa. Z treści tej zasady wynika prawo do rzetelnej i sprawiedliwej procedury. W postępowaniu prowadzonym przez organ regulacyjny, szczególnie w przypadku postępowania kończącego się wydaniem decyzji administracyjnej, organ ten jest zatem obowiązany do działania na podstawie i w granicach prawa. Konsekwentne stosowanie przez organ regulacyjny przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, począwszy od zasad ogólnych oraz przepisów o dowodach, a także art. 35 § 5, urzeczywistnia ideę dokonania szczegółowej weryfikacji i analizy taryfy przez niezależny organ administracji publicznej. Aktualnie kreowany przez przedsiębiorstwa lub samorządy problem wynika stąd, że podmioty te przed wspomnianą nowelizacją nie były wnikliwie i rzetelnie kontrolowane przez niezależnego regulatora. W tym miejscu warto odwołać się do kontroli prowadzonych przez Najwyższą Izbę Kontroli w okresie sprzed nowelizacji zwoź, które potwierdziły, że samorządy nie chroniły skutecznie swoich mieszkańców przed nadmiernym wzrostem cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków. Tytułem przykładu: raport NIK Nr ewid. 20/2016/P/15/101/LSZ, LSZ/430/002/2015, „Kształtowanie cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków”, w którym stwierdzono, że „nadzór organów samorządu terytorialnego nad kształtowaniem cen usług za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, w szczególności związany z pełnieniem funkcji regulatora rynku, nie chronił odbiorców usług przed systematycznym wzrostem cen. Miało to wpływ na przekraczanie poziomu dostępności cenowej usług, co w przypadku kilku gmin wymusiło stosowanie przez nie dopłat do cen. Samorząd nie wykorzystywał skutecznie posiadanych narzędzi regulacyjnych, w postaci m.in. prawa do weryfikacji wniosków taryfowych oraz zatwierdzania taryf. Praktyka stosowania obowiązujących rozwiązań prawnych, preferowała ochronę interesów ekonomicznych przedsiębiorstw, podczas gdy zagadnienie dostępności cenowej usług nie było traktowane jako równie istotne”.

Powyższa ocena wynikała z:

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa
tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

- pełnienia przez samorząd terytorialny jednocześnie funkcji właściciela przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego, regulatora rynku, a także przedstawiciela odbiorców usług. Generowało to konflikt interesów, ponieważ w takiej sytuacji gmina nadzorowała podmiot zarządzający jej własnym majątkiem i jednocześnie była zobowiązana do ochrony interesów konsumentów. Negatywne skutki takiego stanu rzeczy pogłębiał fakt występowania naturalnego monopolu sieciowego, co dawało możliwość nadużywania pozycji monopolisty;
- niepoddawania wniosków taryfowych szczegółowej analizie dotyczącej zasadności ujmowania w kalkulacji cenowej kosztów ponoszonych przez przedsiębiorstwa. W efekcie w niektórych przypadkach nastąpiło obciążenie nabywców usług kosztami, które nie powinny mieć wpływu na cenę (m.in. kosztami promocji);
- przypadków podejmowania i prowadzenia przez przedsiębiorstwa działalności inwestycyjnej, niezapewniającej skutecznej realizacji w pełnym zakresie Planów rozwoju;
- osiągania przez przedsiębiorstwa znacznie wyższych zysków, niż zakładane we wnioskach taryfowych, co wynikało w dużej mierze z przeszacowania kosztów, na podstawie których ustalano we wnioskach tzw. niezbędne przychody. W części zyski przeznaczane były na zadania niezwiązane ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i odprowadzaniem ścieków (18% z 303,8 mln zł).

We wnioskach pokontrolnych Najwyższa Izba Kontroli wskazała potrzebę ustanowienia funkcji zewnętrznego regulatora rynku na poziomie centralnym lub regionalnym, do którego zadań należałoby np. analiza ekonometryczna prowadzona w oparciu o dane uzyskiwane z przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych. Miałaby ona na celu ustalanie wieloletnich limitów taryf w układzie regionalnym z uwzględnieniem kategoryzacji gmin. System powinien uwzględniać możliwość czasowych odstępstw – w uzasadnionych przypadkach – od ustalonych limitów. Jednocześnie zatwierdzanie taryf nie musiałyby się odbywać corocznie.

W raporcie Najwyższej Izby Kontroli LZG.410.014.2017 (Nr ewid. 186/2017/P/17/107/LZG) „Realizacja zbiorowego zaopatrzenia w wodę mieszkańców gmin wiejskich” wskazano, że przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne działają w warunkach naturalnego monopolu. W celu ochrony konsumentów, na przedsiębiorców nałożono obowiązek uwzględniania interesów odbiorców wody. Wprowadzono między innymi zakaz narzucania nieuczciwych cen. Tymczasem spośród wydanych w 2016 roku przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) decyzji w sprawie nadużywania pozycji dominującej, jedna trzecia dotyczyła sektora wodociągowo-kanalizacyjnego. W rozstrzygnięciach Prezesa UOKiK, w odniesieniu do przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, pojawiały się zarzuty dotyczące nieuzasadnionego ograniczania odpowiedzialności tych przedsiębiorstw z tytułu niewłaściwie świadczonych usług. Podkreślono w raporcie, że w wielu

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa
tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

przypadkach interwencja UOKiK nie byłaby konieczna, gdyby organy powołane do nadzoru nad przedsiębiorstwami sprawowały go rzetelnie. W wyniku przeprowadzonych kontroli Najwyższa Izba Kontroli wskazała na nieskuteczność działań gmin w zakresie nadzoru oraz brak efektywnego wykorzystania posiadanych narzędzi regulacyjnych, m. in. w formie prawa do weryfikacji wniosków taryfowych oraz zatwierdzania taryf. W 2016 roku średnie ceny usług związanych ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i zbiorowym odprowadzaniem ścieków były wyższe o ponad 60% od cen z 2008 roku. W raporcie potwierdzono, że prawidłowo opracowane taryfy powinny gwarantować przedsiębiorstwom uzyskanie odpowiedniego poziomu przychodów, pozwalającego zarówno na finansowanie niezbędnych kosztów prowadzenia działalności gospodarczej, jak również na zapewnienie zaopatrzenia odbiorców w sposób ciągły w wodę o odpowiedniej jakości oraz ciśnieniu. Należy zaznaczyć, że pomimo wspomnianych podwyżek cen za usługi, przedsiębiorstwa (a tym samym także gminy) nie zapewniły swoim odbiorcom – społeczności lokalnej wody odpowiadającej zgodnym prawnie parametrom, ponieważ w latach 2015-2016 zakwestionowano pod względem jakości 4.496 próbek wody. Tym samym 1.267 razy państwowi inspektorzy sanitarni stwierdzali w drodze decyzji warunkową przydatność wody do spożycia lub brak przydatności (277 razy).

W raporcie NIK LZG.410.014.2017 (Nr ewid. 186/2017/P/17/107/LZG) wykazano, że w niemal wszystkich gminach (poza jedną) stwierdzono nieprawidłowości w zakresie opracowania, uchwalania lub okresu obowiązywania taryf. Gminy nie podejmowały się weryfikacji taryf, zaś 8 na dwanaście (czyli 66,7%) gminnych przedsiębiorstw nie wywiązała się z ustawowego obowiązku opracowania lub przedłożenia do zatwierdzenia wieloletnich planów rozwoju i modernizacji urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych. Pomimo braku tego planu, rady gmin z rażącym naruszeniem prawa uchwały taryfy. Sprawowany przez wójtów nadzór nad zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i zbiorowym odprowadzaniem ścieków był nieskuteczny. W ówczesnym stanie tylko w jednej gminie wiejskiej prawidłowo opracowano i uchwalono taryfę. W innej gminie – taryfa obowiązywała 8 lat, podczas gdy powinna obowiązywać 1 rok. Ponadto przedłużano taryfy ponad 1 ustawowy rok, bez ich zatwierdzenia przez radę gminy.

W gminach nieprawidłowo gospodarowano wodą przeznaczoną na potrzeby zbiorowego dostarczenia. Na odbiorców usług przeliczono koszty wynikające ze strat wody. Przedsiębiorstwa miały nawet okresowe problemy z zachowaniem odpowiednich parametrów wody (mikrobiologicznych lub fizykochemicznych) i dostarczały odbiorcom wodę niedostatecznej jakości. W przypadku dostarczania wody warunkowo przydatnej do spożycia, a więc towaru niepełnej jakości, niezgodnego z umową – przedsiębiorstwa w sposób niewystarczający reagowały na potencjalne zagrożenia z tym związane oraz – co zdumiewające – nie obniżały ceny, pobierając od konsumentów opłaty tak jak za towar

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa
tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

pełnowartościowy. Wykazano także nieprawidłowości przy kalkulacji taryf oraz sposobu ich opracowania, tak pod względem formalnym, jak i w aspekcie merytorycznym.

W związku z tym, że dostępność wody o określonych parametrach użytkowych, odprowadzenie i utylizacja ścieków są realizowane przez system wodociągowo-kanalizacyjny, należący do przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjnego z reguły działającego w warunkach naturalnego monopolu, istotną rolę pełnią organy odpowiedzialne za nadzór nad kształtowaniem cen za wodę i ścieki. Mają one przede wszystkim zapobiegać nieuzasadnionemu zawyżaniu kosztów i obniżaniu jakości produkcji. Cena wody powinna być ustalona z poszanowaniem zasady zapewnienia jedynie niezbędnych przychodów podmiotowi dostarczającemu ją i odprowadzającemu ścieki, ustalonych na podstawie uzasadnionych kosztów, z uwzględnieniem ochrony interesów odbiorców usług. Znowelizowana w 2017 roku zwołała niezależny i specjalistyczny organ jakim jest Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, którego zadaniem jest sprawowanie nadzoru nad realizacją zadań z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, w tym prawne zabezpieczenie interesu odbiorców usług. System zatwierdzania taryf przed nowelizacją wymagał wyeliminowania problemów związanych z niewłaściwym funkcjonowaniem rynku usług dotyczących zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, ponieważ nie zapewniał on obiektywnego i niezależnego nadzoru w tym zakresie. Przede wszystkim jednostki samorządu terytorialnego nie dokonywały weryfikacji wniosków taryfowych, a tym samym nie chroniły w wystarczającym stopniu odbiorców usług przed systematycznym wzrostem cen. Proces taryfikacji zazwyczaj sprowadzał się do odręcznej adnotacji wójta o zatwierdzeniu taryfy, zaś sama rada nie dokonywała analizy dokumentów. Ponadto często stosowaną praktyką organów gminnych było zdejmowanie z porządku obrad rady gminy zagadnienia taryfy w ostatnim dniu przed upływem terminu 45-dniowego na wydanie uchwały, co skutkowało jej automatycznym wejściem w życie.

Zmonopolizowany sektor wodociągowo-kanalizacyjny wymaga szczegółowej kontroli pod kątem kształtowania taryf w aspekcie ekonomicznym. Analiza ekonomiczna dokonywana przez organ regulacyjny powinna (jak obecnie) opierać się na danych uzyskiwanych z przedsiębiorstw w celu zatwierdzenia wieloletnich limitów taryf w układzie regionalnym z uwzględnieniem kategoryzacji gmin. Opracowywanie i zatwierdzanie taryf powinno cechować się charakterem systemowym, bowiem musi uwzględniać zjawiska zachodzące w wielu płaszczyznach – ekonomicznej, technologicznej, ekologicznej, prawnej, a nawet socjologicznej. Musi uwzględniać złożoną sytuację gospodarczą, makroekonomiczną i regionalną oraz jej prognozy i trendy. Stąd też tylko kilkuletnie dane ekonomiczne (36 kolejnych miesięcy obrachunkowych poprzedzających złożenie wniosku o zatwierdzenie taryfy) pozwalają na prawidłową ocenę trendów w przedsiębiorstwie i dokonanie oceny, weryfikacji oraz analizy kosztów przyjętych do taryfy na kolejne 3 lata. Ponadto zatwierdzanie taryf na okres 3 lat

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa
tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

umożliwia bilansowanie dostępnych zasobów wodnych w okresie dłuższym niż 1 rok z uwagi na możliwość wystąpienia zjawisk ekstremalnych (np. powodzi, suszy) oraz wyceny dostępności tego zasobu, a tym samym pewności tej wyceny dla odbiorców usług wodnych, a co za tym idzie odbiorców usług wodociągowo-kanalizacyjnych. Dodatkowo, 3-letni okres obowiązywania taryf powoduje, że corocznie przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne nie muszą angażować się w opracowywanie taryfy, a regulator w jej weryfikację.

Zatwierdzanie taryf na taki okres jest również działaniem zwiększającym ochronę odbiorców usług poprzez możliwość egzekwowania od przedsiębiorstwa uwzględnienia w przychodach kolejnych okresów taryfowych nadwyżek osiągniętych zysków w stosunku do założeń wniosku taryfowego. Może mieć to istotny wpływ na obniżenie taryf i dochowanie dostępności cenowej usług.

Przedstawiony w niniejszym piśmie wywód należy także uzupełnić poprzez informację, że jeszcze przed nowelizacją zwoś, negatywnie postrzegano sposób nadzoru samorządów nad przedsiębiorstwami wodociągowo-kanalizacyjnymi i dostrzegano potrzebę ustanowienia, zewnętrznego, niezależnego regulatora cen za wodę i ścieki (za wzorem innych krajów europejskich). W większości krajów Unii Europejskiej obowiązek zapewnienia mieszkańcom usług wodociągowo-kanalizacyjnych spoczywa na samorządach lokalnych, będących właścicielami przedsiębiorstw realizujących to zadanie. Nie znaczy to jednak, że samorzady – jak ówczesnie w Polsce – mają całkowitą swobodę w ustalaniu wszystkich istotnych dla ceny usługi czynników cenotwórczych. Brak nadzoru organów państwowych nad procesem kształtowania cen usług wodociągowo-kanalizacyjnych, z czym mieliśmy do czynienia w Polsce, było na tle uregulowań obowiązujących w krajach UE ewenementem. Zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowy odbiór ścieków jest zadaniem własnym gminy, a zatem jest zadaniem z zakresu użyteczności publicznej. W doktrynie administracyjnej podkreśla się, że zadania użyteczności publicznej nie mogą stanowić działalności gospodarczej gmin. Zobowiązanie do bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania zbiorowych potrzeb ludności przez świadczenie usług powszechnie dostępnych zakłada nieuwzględnianie aspektów takich jak: istniejąca koniunktura rynkowa, wzrost lub spadek cen, zmiana zakresu i rozmiarów prowadzonej działalności, zawieszenie lub likwidację działalności w wypadku braku zysku itp. Komentowane zadanie gminy realizują poprzez powierzenie go wyspecjalizowanym podmiotom, a więc przedsiębiorstwom wodociągowo-kanalizacyjnym, które działają jako spółki prawa handlowego, zakłady budżetowe lub jednostki organizacyjne gminy (związku gmin). Podmioty te działają na rynku usług, który nie jest rynkiem konkurencyjnym, a więc każdy z nich w polu swego działania jest naturalnym monopolistą. Warto zauważyć, że przed nowelizacją zwoś, sektor wodno-kanalizacyjny był jedyną monopolistyczną branżą, dla której nie ustanowiono regulatora na szczeblu ogólnokrajowym.

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa
tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

Postawienie samorządów w potrójnej roli: właściciela przedsiębiorstwa, regulatora i przedstawiciela konsumentów prowadziło do konfliktu interesów, który nie był eliminowany przez radę gminy w procesie uchwalania taryf. Rady gmin nie uczestniczyły w procesie weryfikacji wniosków taryfowych. Występowały częste przypadki odstąpienia od procedowania uchwał w sprawie taryf przez rady. Niezatwierdzone taryfy wchodziły więc w życie.

Powyższe dysfunkcje i patologie determinowały więc wprowadzenie regulacji sektora wodnego polegającej na przyjęciu nowych sformalizowanych zasad i przepisów służących poprawie jakości świadczonych przez operatorów wodnych usług przy jednoczesnej ochronie konsumentów przed nadmiernym wzrostem cen. Wyższość regulacji centralnej nad lokalną dostrzeżono bowiem w innych krajach europejskich. Wprawdzie wobec bardzo zróżnicowanego rynku usług wodnych w Europie nie ma jednego referencyjnego modelu kompetencji, uprawnień czy metodyk ustalania taryf dla centralnego regulatora, to jednak należy podkreślić, że koncepcja utworzenia centralnego regulatora jest optymalna.

Należy także zaznaczyć, że w poprzednim stanie prawnym nie funkcjonował organ wyższego stopnia w stosunku do rozstrzygnięcia rady gminy, mocą którego organ wykonawczy gminy zatwierdzał, lub nie, ceny za usługi o charakterze użyteczności publicznej. Orzeczenia wydawane przez organ regulacyjny poddawane są kontroli w procesie odwoławczym, którą sprawuje Prezes PGW Wody Polskie (art. 240 § 2 pkt 25 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawa wodne). W zakresie taryf wodno-ściekowych prawo wniesienia odwołania przysługuje przedsiębiorstwu wodociągowo-kanalizacyjnemu oraz wójtowi (burmistrzowi, prezydentowi miasta). W postępowaniu odwoławczym, organ II instancji ma kompetencje merytoryczno-reformacyjne oraz kompetencje kasacyjne. W wyniku rozpatrzonego odwołania, zgodnie z art. 138 § 1 Kpa, Prezes PGW Wody Polskie wydaje decyzję, w której: utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo umarza postępowanie odwoławcze. W porównaniu z rozwiązaniami obowiązującymi przed nowelizacją zwoś, taryfa podlega w zasadzie nieograniczonej kontroli przez niezależny organ (właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej). Przyjęte rozwiązania normatywne znacząco wpływają na zwiększenie gwarancji dokonywania obiektywnej oceny taryfy. Na szczególną uwagę zasługuje wymóg oceny, analizy i weryfikacji jej projektu (art. 24c ust. 2 zwoś). Ziszczenie się tych wymogów ustawowych, chociażby po znacznym upływie czasu wygenerowanego przez ewentualne środki zaskarżenia, zdaje się być jednak wartością nadrzędną biorąc pod uwagę podstawową zasadę, którą powinien kierować się organ regulacyjny oraz – a nawet przede wszystkim – przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, tj. zasadę ochrony odbiorców usług

Prezes

Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie
Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej
ul. Żelazna 59 A, 00-848 Warszawa
tel.: +48 (22) 37 20 210 | e-mail: prezes@wody.gov.pl

przed nieuzasadnionym wzrostem cen i stawek opłat. Końcowo stronom przysługuje także środek zaskarżenia (skarga lub sprzeciw) do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Poniżej przekazuję zestawienie danych za lata 2018-2022 dotyczących liczby wniosków składanych na podstawie art. 24j ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Rok	Liczba wniosków, które wpłynęły na podstawie art. 24j	Liczba decyzji pozytywnych	Liczba decyzji odmownych	Liczba wniosków pozostających w rozpatrzeniu
2018	3	-	-	3
2019	239	109	28	79
2020	318	145	125	58
2021	56	7	4	55
2022	310	30	138	107
Ogółem	926	291	295	

Z poważaniem

Prezes
Państwowego Gospodarstwa Wodnego
Wody Polskie